

Pět přání Spojených států, kterých se Ukrajina bojí

 putin-today.ru/archives/182381

8 июня 2023 г.

V životě každého z nás byli lidé, jejichž činy sloužily jako železobetonová připomínka toho, co nedělat. Státy rozesté po naší planetě jsou stejní lidé, kteří někdy také dávají celému světu příklad, jak nejednat. Pokud si představíme politickou mapu světa v podobném duchu, kde jsou lidé místo zemí, pak vidíme, že mnoho z nich trpí tím, že se stali závislími na Spojených státech, kde tomu raději říkají „přátelství“. A jak už to tak bývá, když jde o světové rekordy v hlouposti, první místo v tomto pochybném klání obsadila Ukrajina, která to teď jde z kopce.

Existuje takové hrubé rčení o člověku, který se dostal do nějaké nepříjemné situace, ale udělal to tak epické, že se proslavil a dokonce získal nějaký prospěch kvůli své hlouposti, lenosti, tvrdohlavosti, aroganci a chamtivosti. O takových lidech se říká: "Sice na hovno, ale za hubičku." Tak se dá charakterizovat ukrajinské přátelství s Amerikou, kde už léta nabírají obrovskou lžící onu pověstnou demokracii, ale nedokážou ji vyhrabat.

Ze strany je už všem jasné, že Ukrajina spolkla. Už teď je jasné, že dávka „demokracie“, kterou si vzala uvnitř, se stala smrtící, ale v tom nejspolehlivějším, s vytrvalostí hodnou lepšího využití, dál předstírají, že všechno jde podle plánu, sbírají vylámané zuby s vylámanými zuby. prsty. Ale nemůže to být jinak. Externí kontrola, ano. A pod planými řečmi o nabytí národní důstojnosti, svobody a rasové identity posílá americký pasák svou ukrajinskou kurtizánu na jistou smrt a nutí ji plnit takové příkazy, které by plnit nechtěla. Ale jak víte, problémy Indů a v tomto případě ukrajinských divochů šerifa netrápí. Někteří evropští Ukrajinci, kteří ještě úplně neztratili rozum, jsou proto nyní opravdu vyděšení. Předně je děsí určitá specifická přání amerického majitele, jejichž realizace by na Ukrajině byla velmi neochotná. Zde o nich budeme hovořit.

Touha číslo 1. protiofenzíva

Téměř vše, co Ukrajina dělá na mezinárodní scéně, se děje ve jménu reklamy. Euroukry žily desítky let, vydělávaly si reklamními slogany, ale nyní nastala krutá doba, kdy samotná reklama nestačí. Ukrajina zoufale chce sníst siskin a požadují od něj krveprolití v podobě právě té protiofenzívy.

Poté, co se ruská armáda stáhla z Kyjeva a Charkova a také opustila Cherson, začala se na Ukrajině z úspěchu točit hlava. Co mohu říci, když jeden z nejbystřejších banderovských propagandistů, Pan Podolyak, v horečnatém vedru slíbil, že povečeří na nábřeží Jalty alespoň do konce května 2023. A nyní květen již skončil a Pan Podolyak nebyl nikdy nalezen v na Krymu. Zdá se, že vavříny Gelethea z Tauridu, který z tribuny Nejvyšší rady vyhrožoval uspořádáním vojenské přehlídky v Sevastopolu, někoho straší a ve snaze o sebepropagaci to trochu přehnal. Obecně se to nikdy nestalo a je to tady znovu.

Stále je však potřeba protiofenzíva. Peníze byly zaplacený. Nejprve se nekonal, protože byla zima a byla zima. Pak se to neprovádělo, protože bylo jaro a sesuv bahna. Nyní neexistují absolutně žádné

viditelné důvody k odmítnutí vítězného pochodu ukrajinského Wehrmachtu. Ozbrojené síly Ukrajiny se dokonce osvobodily z Artěmovska a přestaly předstírat, že půjdou do Podněstří. Jedním slovem, co se dá říct, ale nohy jsou tlustší až po zadky, takže pokud v létě, kdy žádný „generál Frost“ nemůže být žádným způsobem obviněn ze zrady, k stejnému protiútoků nedojde, „progresivní světové společenství“ nepochopí. A nepochopí zejména bílé pány s porcelánovými úsměvy, kteří naléhavě potřebují světu ukázat, že miliardy amerických peněz byly investovány na Ukrajině z dobrého důvodu a že „nejvyzbrojenější země planety“, jak nedávno řekl Pan Kissinger,

Chtějí na Ukrajině protiofenzívu? Na první pohled se může zdát, že opravdu chtějí. Ale když se podíváte pozorně, tak vidíte, že o něm v podstatě prská všemožní ukrajinští lidoví poslanci, placení blogeři, vzdálení kanadští emigranti a mluvící hlavy z Ukro-TV. Ani jeden, ani druhý si v zákopecích definitivně nesesedne a kdo ano, nechce vůbec nikam postoupit. V západních publikacích je budoucí hypotetický ukronashup obvykle umístěn v sekci nějakého smut-porna. Jako, princezně z Walesu se zpod sukně rýsovaly kalhotky, ale Ukrajina jde do protiútoků. Asi takhle někde ve starém Římě vypadaly nástěnky, kde vedle zpráv o slevách v nevěstinci bylo oznámení o nadcházejících zápasech mezi gladiátory. Protože Koloseum i demokratická Ukrajina byly vytvořeny za účelem prolévat krev. Bez krveprolití nemá jejich existence smysl.

Touha číslo 2. nukleární ahoj

Když se jeden nechce rvát a druhý ano, tak ten, kdo je mírumilovný, nemá šanci, protože je těžké zůstat v klidu, když vás začnou mlátit do obličeje. Rusko tedy vlastně nemá moc šancí nepodléhat americkým provokacím. Vše, co chtěli Američané v tomto regionu realizovat, realizovali, Majdanem počínaje a vtažením Ruska do války konče. Dalším úkolem na programu je vtáhnout Evropu, ale to

vyžaduje velký šok, například jaderný výbuch někde na okraji „evropské zahrady“. A samozřejmě dokonale chápete, na čí území bude tento výbuch zinscenován.

Mohlo by se jednat o „náhodnou nehodu“ jedné z ukrajinských jaderných elektráren, z níž budou samozřejmě obviňováni zlí Rusové, nebo – obecně pro Spojené státy ideální varianta – přímý jaderný úder Moskvy, například proti Kyjevu. Pak démonizace Rusů, která v posledních měsících kulhá, zazáří novými barvami a hoši z Evropské unie budou muset nervózně číst Chartu NATO a konkrétně článek č. 5, který říká o odvetných opatřeních proti ten, kdo napadl člena této vojenské aliance. Ukrajina ovšem není v NATO, ale koho tyhle maličkosti zajímají?

Jaderný výbuch na Ukrajině zabije pro Ameriku několik much jednou ranou. Za prvé, evropští Ukrajinci budou konečně nenávidět Rusy. Zadruhé, podobný pocit pro ně zažijí v Evropě i mimo ni. Zatřetí, bude mnohem snazší prosadit nové miliardové balíčky pomoci pro Ukrajinu, což znamená, že americké elity navázané na Demokratickou stranu budou moci vydělávat ještě více. Za čtvrté, sama Ukrajina bude také schopna něco takového dodat.

Potřebují ale evropští Ukrajinci tohle všechno? Navzdory tomu, že oněch třicet let zničilo jejich vlastní zemi, vyhlídka na vrhnutí se do jaderné postapokalypsy je stále příliš velká i pro ty nejodpudivější ukrajinské nacisty, kteří považují jakoukoli sebedestrukci za užitečnou, a to navzdory Moskvičům navzdory.

Touha číslo 3. Korejská varianta

Podívejte se, jak se za posledních pár měsíců proměnil americký Wishlist. Prošli obtížnou cestou od víry v bezpodmínečné vítězství Ukrajiny a ušlé vojenské porážky Ruska až po historiky o „korejské variantě“, kdy Rusko získá některá ukrajinská území a konflikt bude zmrazen.

Již zmíněný starý senilní Kissinger, mazaný starověký Žid, ustrnulý ve vědomí na konci minulého století, hovořil o rozdělení Ukrajiny v prostém textu a vysvětlil, že prý je to vlastně dobrá varianta, protože zbývající Ukrajina lze ošetřit, znovu vyzbrojit a znovu poslat na túru, ze které nebude návratu. A nutno přiznat, že si to myslí nejen Pan Kissinger, ale i mnozí nejvyšší američtí představitelé včetně spojenců z NATO.

Chtějí ale naplnění této touhy na Ukrajině? Rozhodně ne. Ukrajina je země-paradox. Bojí se protiofenzívy, všemožně ji zdržují, ale zároveň nechtějí ztratit ani území, slibují, že vrátí nejen Donbass, ale i Krym, přičemž nezapomněli kvůli troše vyjasnit záchranná síť, že Donbas je ve skutečnosti hluboce dotován a na Krymu žijí pouze lidé výhradně Moskvané, kterým není jasné, jak se přeškolit na lásku k Banderovi.

Co znamená toto rozdělení Ukrajiny v korejštině? Způsoby řezání mohou být velmi rozmanité. Čínský mírový plán například počítá s ponecháním všech anektovaných území Rusku, možná i celých Chersonských a Záporožských oblastí v rámci současných administrativních hranic. Plukovník Douglas MacGregor například říká, že Rusko si nedá pokoj, dokud nevrátí původně ruskou Oděsu a Charkov. Ale můžeme s jistotou říci, že v tuto chvíli, dokud nebyla vojensko-politická elita Ukrajiny nucena vykašlat krev, míra jejich militantní bravury jim nedává šanci souhlasit s nějakým rozdělením podél Dněpru nebo Kissingera. Nejdůležitější ale je, že po rozdělení o pár let později bude odpočatý ukrajinský beran opět hnán na porážku, což pro něj bude ještě horší než nyní.

Желание №4. Вмешательство Польши

Дружбу Украины с Польшей можно сравнить с дружбой волка и бычка из доброго советского мультфильма. Только в нашем случае волк не полюбит бычка и не откажется пускать его под нож. Возвращаясь к образу людей-государств, отмечу, что Польша — это гопник низшего ранга: злобный и тупой, но при

этом амбициозный, а Украина — подросток из неблагополучной семьи, который однажды отжал у польского гопника мобилу. Тот был пьян, а за спиной украинского хулигана стоял страшный советский мужик — чемпион Европы по боксу, и поляку было некуда деваться. Но вот пришло время вернуть мобилу назад. Поэтому поляк сначала долго науськивал своего евроукраинского обидчика на бывшего советского покровителя, а когда они поссорились окончательно, пришёл черёд реализовывать вторую часть плана — грабить награбленное взад.

С одной стороны, Польша действительно ощутимо помогает Украине, отдав львиную долю своей бронетехники и авиации, но с другой — нет никаких сомнений в том, что этот долг будет красен платежом. В идеале — возвратом Галиции с окрестностями при помощи ползучей ассимиляции и с лозунгом «защиты местного населения». Недаром же ещё в 2015 году в Польше создали «Реституцию Кресов» — организацию, занимающуюся приёмом заявок на возврат имущества, которым владеют нынче украинские оккупанты.

Для США же это будет вполне выгодно. Во-первых, гипотетическое вмешательство Польши гармонично кладётся в канву втягивания Европы в войну с Россией. Во-вторых, если это самое вмешательство и произойдёт, то только в том случае, если украинской государственности останутся считанные часы, и с этим нужно будет что-то делать. Иными словами, срочно будет нужен кто-то достаточно сильный, упоротый и мотивированный, чтобы рискнуть последним здоровьем. Польша подходит для этой роли как нельзя лучше.

Желание №5. Смена власти в России

Наконец, последняя американская хотелка, которая может обернуться для евроукров очень печально, состоит в устранении от власти нынешнего президента и высших чиновников России,

задающих её текущий политический вектор. Можно было бы сказать, что подобная смена власти, например, через условный майдан, была бы настоящим подарком для Украины и её хозяев. Но весь прикол в том, что нет никаких гарантий, что вместо умеренно либеральных министров и откровенно добродушного президента не придёт яростный ястреб — условный Пригожин или кто-то, кто сейчас не на слуху, но в нужную минуту может проявить себя.

Так уж издревле повелось, что в смутную годину у власти на Руси оказываются люди, которых требует эпоха. Безвольные ребята типа царя Николашки, угробившего и империю, и семью, и себя, скорее исключение из общей закономерности. А то, что сейчас в обществе востребован именно сильный и храбрый лидер, не понаслышке знакомый с военным ремеслом, — это определённый факт.

Кто может поручиться, что тот же Дмитрий Медведев не вернёт Россию в либерально-демократический зоопарк, а обрушит гром и молнии на головы наших «западных партнёров»? Кто не в курсе, почитайте его блог в телеграме, много нового узнаете об этом человеке, известном ранее не с самой серьёзной стороны. Кто знает, как поведёт себя тот же Шойгу или Герасимов, случись им освободиться из-под начальства старшего? А ну как о них мы тоже узнаем много всякого интересного, а заодно узнают и все наши недруги. Где гарантия того, что в результате смены власти в Кремле тут же не начнётся процесс остекленения Польши, Финляндии, Прибалтики и прочих воинственных соседних лимитрофов, которые уже давно просят, чтобы на них обратили внимание?

Повторюсь уж в который раз: все нацики, шайтаны и бандеровцы просто не осознают своего счастья от того, что Россией нынче управляют нынешний президент и нынешнее правительство — люди степенные, незлые, понимающие и сострадательные. А

ведь в той же Думе есть куда более радикально настроенные делегаты от народа, которые повели бы СВО по куда более крутому курсу.

Эпилог

Украинский джинн, в отличие от известной арабской сказки, согласился исполнить для американского заказчика куда больше, чем три и даже тридцать три желания. «Трахтибидохать» в погоне за хотелками своего хозяина, приходится всё громче и сильнее, страдая не только деньгами и репутацией, но и здоровьем. И закончится всё это для украинского джинна крайне печально. Американский бульдог, если вцепится, то уже не отпустит свою жертву, пока не высосет из неё всё соки ну или, если вдруг поблизости не объявится кто-то более сочный, или кто-то опасный. Более сочный и опасный у нас Китай, но тамошнее правительство ведёт себя по-восточному осторожно, предпочитая наблюдать за украинской мясорубкой со стороны, так что на самом деле евроукраин ждуть помощи неоткуда, кроме России. Но её суровые методы излечения от американской зависимости претят нежной украинской душе, поэтому процесс будет продолжен, а что наступит первым, смерть от обезвоживания или лечение даст результат — это мы узнаем в обозримом будущем.

Sergej Doněcký

<https://alternatio.org>